

ΕΛΛΗΚΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

<p>ΕΤΟΣ ΙΟΝ — ΑΡΙΘ. 7 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ 183Α</p>	<p>ΠΑΤΡΩΙ: ΠΕΜΠΤΗ, 11 ΙΟΥΛΙΟΥ 1919 ΠΑΣΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΕΚΤΗ</p>	<p>ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ 5 ΕΤΗΣΙΩΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 10 ΕΤΗΣΙΩΣ</p>
---	--	---

ΩΘΗΣΑΤΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ίδρυσις Καλλιτεχνικού και Πνευματικού Κέντρου, Ίδρυσις ερασιτεχνικού ομίλου προς διδασκαλίαν αρχαίων έργων, Ίδρυσις φιλοδραματικού συλλογού, ίδου τι πτερυγίζου, ως χελιδόνι της ανοξέως, εις τόν διανοούμενον κόσμον τών Πατρών.

Είνε φήμαι, είνε εδσεβείς πόθοι, είνε τάσις εγγενής, είνε στοργικόν ενδιαφέρον, είνε όνειρον, του όποιου ή πραγματοποιήσις, με δλίγην ύπομονήν και με πολλήν θέλησιν είνε δυνατόν να επέλθη. Αλλά χρειάζεται ένας και μόνος άνθρωπος δια να εμφυσήση ζώην εις τας φήμας, δια να καταστήση τούς εδσεβείς πόθους πραγματικότητα, δια να δώση την ώθησιν εις την εγγενή τάσιν, δια να καταστήση τó στοργικόν ενδιαφέρον γενικόν.

Τό έργοφρα και άλλοτε επανειλημμένως, ή ζύμη διάσχει εις την πόλιν αυτήν της πεζότητος και μόνον χρειάζονται τά χέρια τά όποια να πλάσσουν την ζώην αυτήν εις δημοσιον, εις ποιητικότητα, εις λογογραφικότητα. Εύαγγελος ή νόστιμη της πόλεως μας έχει την διπλότην, έχει την όρεξιν, έχει τό ενδιαφέρον, έχει την εγγενή φιλοδοξίαν, έχει την θέρησιν του καλού και του ωραίου, αλλά δεν έχει τον άνθρωπον, δεν έχει τον δημιουργόν, δεν έχει τον πλάστην, ό όποιος να άρπάξη όλα αυτά τά εγγενή στοιχεία και να δημιουργήση τό εγγενές σύνολον. Και όμοις, μέσα εις αυτήν την στενότητα διακρίνω δύο φυσιογνωμίας αι όποια ήδύνατο να αναλάβουν τό εγγενές αυτό έργον. Ο κ. Κυπαρίσσης και ό καθηγητής κ. Σακελλαρίου, είνε δύο πλάτες που μπορούσαν να φέρουν τό βίρος του μεγάλου αυτού έργου της πνευματικής, της καλλιτεχνικής, της φιλολογικής ζωής τών Πατρών. Η ζύμη ύπάρχει, άς της δώσουν την κατεύθυνσιν. Είνε καιρός πλέον δια την εκμετάλλευσιν του πλούτου αυτού, της μεγάλης δημιουργίας της διανοητικότητας, της αντιλήψεως του ωραίου, της συλλήψεως του καλού, της αγάπης προς την τέχνην.

Αί Πάτραι, πόλις καθαρώς έμπορικη και βιομηχανική, δεν κατόρθωσεν εισέτι να ύψωθη εις τό επίπεδον της διανοητικότητας και όμως τά στοιχεία ύπάρχουν. Ελάτρευσαν τόν κερδών Έρμην και άπαρνήθησαν μέ χοι τοϋδε τόν λόγιον Έρμην. Είνε ανάγκη ήδη να δείξουν, ότι λατρεύουν τόν Έρμην εν τή διφυή ύποστάσει του. Και τοϋτο θα επιτελέση ή νεότης τών Πατρών, ή όποια παρουσιάζει τάσεις άνωψέσεως εις τούς πνευματικούς όρίζοντας της σκέψεως και της ιδεολογίας. Αυτό τοϋτο τό γεγονός της γραφομανίας, άς μοι επιτραπή ή λέλις, καταδει-

κνύει, την εγγενή προσπάθειαν προς άνύψωσιν του πνεύματος εις την ιδανικήν σφαιραν της σκέψεως. Τό πνεύμα ελεύθερον από τά δεσμά της πεζότητος του περιβάλλοντος, κάμνει τας πρώτας πτήσεις του προς την ελευθέραν σκέψιν, προς την ποιήσιν, προς την ιδεάν του καλού, προς την ιδεάν του ωραίου, προς την ιδεάν της τέχνης. Δώσατε εις αυτό, την κατεύθυνσιν δια να πετάξη ασφαλώς, και ή πτήσις αυτή θα άναδειξη τόν μεγάλον καλλιτέχνην, τόν μεγάλον σκεπτικιστήν, τόν μεγάλον ποιητήν, τόν μεγάλον λογογράφον, τόν μεγάλον ήθοποιόν, τόν μεγάλον φιλόλογον, τόν μεγάλον τεχνητήν.

Και όπως ό μεγάλος εγκληματίας κατά τόν Λομπρόζο, γεννιέται δεν γίνεται, άπαιτούνται όμως διάφοροι συνθήκαι όπως έκδηλωθή ή κακουχία, οϋτω και ό μεγάλος καλλιτέχνης γεννιέται άλλ' άπαιτούνται διάφορα γεγονότα όπως έκδηλωθή ή μεγαλοφυία της τεχνης του. Τας συνθήκαις αυτάς, τά γεγονότα αυτά, την ευκαιρίαν αυτήν ή την παράσχομεν ήμεις ήδη εις τό πνεύμα δια την μεγάλην του πτήσιν, δια τό όρατον έναντιστήν πτερόν προς ύψηλότερας σφαιρας, εις όπου όργα ή φαντασια, βασανίζεται ή σέψις, συλλαμβάνεται τό όρασιον, διδάσκει ή ιδέα, αποσκορακίζεται ή πεζότης και άνοηφούνται νέοι όρβόνοι με ωραίαν άνατολήν και βυσανόχρονον δύσιν... του αιωνίου πνεύματος.

Τ. ΤΟΥΡΝΑΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΒΛΕΠΩ Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΨΕΥΔΩΝΥΜΙΑ

Είνε κάμποσος καιρός τώρα, που μερικοί από τούς φιλολογικούς αστέρας μας επιμένουν, να γράφουν ακόμη στίς εφημερίδες και στα διάφορα φιλολογικά ή άλλα περιοδικά με ψευδώνυμο.

Δεν μπορούμε και μείς ακόμη να έννοήσουμε τι είδους ψύχωση είνε κι' αυτή.

Αυτό τό δημοσιογραφικό έθιμο που άλλοτε ως σύμβολο πίστεως τό έφύλαξαν οι διάφοροι τακτικοί και έκτακτοι συντάκται ή συνεργάται τών εφημερίδων και περιοδικών, τώρα τελευταίως φαίνεται πως κατηγορήθη τελείως στην Ευρώπη και ιδίως στη Γαλλία. Όλοι γράφουν άνεξαιρέτως εκεί με της ύπογραφές τους βαλμένες φαρδειά πλατεία.

Με την αντίληψιν αυτήν ήρχισαν να έναρμονίζονται τώρα πλέον και οι δημοσιογράφοϋντες γενικώς στην Αθήνα.

Μόνον στη Πάτρα μας δυστυχώς που μπορεί κανείς να πη πως είνε ή Ακρόπολις τών πατροπαράδοτων ήθών και εθίμων εις όλα

ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΙΤΣΑ

Της δύσης τ' άνθη σβόνανε πάνω σεϋς τάρους, δέν λέει του φεγγαριού τ' άχνό κινότηας να δέν βλέπει του αστρα κι' άποροϋν σάν κουκουβάγιας μάτια. Με' συμπονοϋνε τά πουλιά γιατί κι' αυτιά δέν έβρουν πώς με ταφόπερες έγω χιζω λαμπρά παλάτιον.

✱

Στη χώρα ό υϊνος κι' όνειρος γαλήνια βασιλεύουν Με βλέπουν τ' άστρα κι' άποροϋν σάν κουκουβάγιας μάτια. Με' συμπονοϋνε τά πουλιά γιατί κι' αυτιά δέν έβρουν πώς με ταφόπερες έγω χιζω λαμπρά παλάτιον.

ΧΡ. ΗΣΠΕΡΑΣ

ένγένει τά ζητήματα, παραμένει ακόμη άκλόνητη ή φοβερή και κακή αυτή συνθήκαι. Και κι' αυτό βλέπει κανείς της διάφορες «Νοβέλες», Ρίγες και τούς διάφορους «Σαρδανάπαλους», «Τεϊτόζηδες», «Πιριζένους» και τά διάφορα «Κοινούπια» και ποίλους άλλους, «όν ούκ' έστιν άοιδιός...» να θέλουν σόνει και καλά να χυβόνται πίσω από τό δημοσιογραφικό αυτό πινναβάν, δηλαδή πίσω από τό άπείσιον αυτό ψευδώνυμο.

Αυτό—και την γνώμην μας τοδλάριστον, άποτελεί ένα είδος έλλείψεως αυτοπεποιθήσεως εις κάθε τι που οι άνθρωποι αυτοί γράφουν.

Τό σπουδαίο δε κι' αυτούς είνε ότι, ενώ από τό ένα μέρος θέλουν δήθεν να μείνη κρυφό και μυστικό τ' όνομά τους, από τό άλλο μέρος δέν άρνήθουν άνθρώπιον που να μη τόν πιάσουν και του φανερώσουν με περισσή μάλιστα αυταρέσκεια και άλαζονεία τό μυστικό αυτό, και να μη τόν ρωτήσουν πιά είνε ή εκ του δημοσιεύματός των έντύπωσις των.

Πρέπει επί τέλους αι κύρια και οι κύριοι αυτοί ψευδωνυμοϋχοι να έννοήσουν καλά, πως ό κόσμος θέλει να ξεύρη ώρισμένως ποιτοι είνε αυτοί οι τόσον πατριώτες μας, που τόσον στοργικά κάθε μέρα τόν φωτίζουν με τά γραφόμενά τους, χωρίς να φαίνονται διόλου εις τό φανερόν.

Πρέπει τέλος πάντων να τούς μπη καλά στο κεφάλι, πως ό κόσμος δίχως άλλο θέλει να ξεύρη ποι είνε αυτοί, που καθημερινώς με τά φορτικά και άνούσια πολλάκις δημοσιεύματά τους, άπασχολούν τεραστίως όχι μόνον τούς διευθυντάς τών εφημερίδων και περιοδικών, με της κλασικές και άτέλειωτες διορθώσεις τών φρικαλέων άνορθογραφιών τών χειρογράφων των, αλλά και του άλλου κόσμου την ύπομονή τελείως πλέον την εξάντλησαν.

Γιατι ή ψευδωνυμία άπεδείχθη πλέον καθαρά πως δέν συντελεί εις τίποτε άλλο δυ-

